Przewóz okazjonalny

Kategoria: Komunikacja i Transport
Opublikowano: sobota, 03, marzec 2018 22:07
Marcin Maksymiuk
Odsłony: 15953

Przewóz okazjonalny to przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego. W orzecznictwie przyjmuje się, że skoro jedyna definicja przewozu okazjonalnego, jaka znajduje się w art. 4 pkt 11 u.t.d., jest nieprecyzyjna i nie określa, co dokładnie jest przewozem okazjonalnym, uzasadnione jest sięgnięcie po kryteria charakteryzujące "przewóz okazjonalny" w prawie unijnym. I tak, w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniające rozporządzenie (WE) Nr 561/2006 (Dz.U.UE.L2009.300. 88, zwanym dalej: rozporządzeniem Nr 1073/2009), za usługi okazjonalne uznaje się "usługi, które nie są objęte definicją usług regularnych, w tym szczególnych usług regularnych, oraz których główną cechą jest to, że obejmują przewóz grup pasażerów utworzonych z inicjatywy zleceniodawcy lub samego przewoźnika" (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Nr 1073/2009).

W przywołanych unormowaniach prawa unijnego i krajowego "przewóz okazjonalny" współbrzmi także ze słownikowym znaczeniem przymiotnika "okazjonalny", jako "odnoszący się do określonej okazji - okoliczności, sytuacji, wywołany przez nią, dostosowany do niej" (Słownik języka polskiego, pod redakcją prof. dr Mieczysława Szymczaka, t. II, Warszawa 1998, s. 499). W odróżnieniu od przewozów regularnych, przewóz okazjonalny osób wiąże się ze świadczeniem usług przewozowych osób w nadarzających się okazjach zainicjowanych przez zleceniodawcę lub przewoźnika (por. wyrok NSA z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt I OSK 1361/06, publ. Lex nr 384423).

Zestawienie ustalonych w sprawie okoliczności z przesłankami dającymi się wyprowadzić z art. 4 pkt 11 u.t.d. i § 2 pkt 4 rozporządzenia Nr 1073/2009 pozwala twierdzić, że skarżący wykonywał przewóz okazjonalny osób w rozumieniu tych unormowań. Z akt sprawy administracyjnej wynika, że po zatrzymaniu pojazdu kierowca okazał funkcjonariuszom do kontroli prawo jazdy, dowód rejestracyjny oraz polisę OC, natomiast nie przedstawił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika lub licencji. Zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 5b ust. 1 i 2 u.t.d., podjęcie i wykonywanie przewozu okazjonalnego, wymaga uzyskania odpowiedniej licencji. Jak ustaliły organy w toku postępowania, skarżącemu nie udzielono licencji na wykonywanie transportu drogowego osób. Skarżący odmówił składania zeznań (protokół przesłuchania strony z dnia 16 czerwca 2016 r.).

Zgodnie z art. 87 ust. 1 u.t.d., kierowca pojazdu samochodowego, wykonując transport drogowy, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli wypis z licencji, której skarżący nie posiadał. Ponadto, przewóz okazjonalny wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą.

Zgodnie z art. 92a ust. 1 u.t.d., podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 do 10 000 zł za każde naruszenie. Suma kar pieniężnych nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli drogowej nie może przekroczyć 10.000 zł (art. 92a ust. 2u.t.d.).

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2017 r. VIII SA/Wa 384/17

Źródło: CBOSA

Phoca PDF